

УДК 342.9+351.741

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2025.3.48>**Д. О. Яндович**

здобувач

Донецького державного університету внутрішніх справ

<https://orcid.org/0009-0004-1773-7284>

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕПАРТАМЕНТУ СТРАТЕГІЧНИХ РОЗСЛІДУВАНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

У статті наголошено, що збройна агресія проти України зумовили суттєве ускладнення криміногенної ситуації, а організована злочинність дедалі частіше інтегрується у сфери публічного управління, економіки та безпеки, використовуючи корупційні зв'язки, насильницькі механізми й елементи гібридного впливу. У таких умовах, нормативно-правові засади діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України визначаються цілою низкою правових норм, зокрема конституційного, адміністративного, кримінального, кримінального процесуального, оперативно-розшукового та інших галузей права, значна частина яких носить відомчий (підзаконний) характер. Однак перевага серед цих норм надається адміністративно-правовим, оскільки вони безпосередньо стосуються адміністративно-управлінської діяльності, від якої залежить державна політика, стратегія, тактика, нормативно-правове регулювання та інші необхідні заходи щодо протидії організованій злочинності. Профільним нормативно-правовим актом з протидії організованій злочинності є Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», норми якого характеризуються неконкретністю, суперечливістю і неефективністю, що зумовлює прийняття нового законодавчого нормативно-правового акту.

Доведено, що оперативно-розшукова діяльність Департаменту стратегічних розслідувань зумовлює необхідність правового закріплення функції оперативно-розшукового реагування на кримінальні правопорушення в окремому розділі Положення про Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України як однієї з цілей діяльності, спрямованої на проведення гласних і негласних пошукових та контррозвідувальних заходів, що здійснюються із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів в умовах збройних ризиків, з метою прийняття невідкладних управлінських рішень у тому числі й в умовах воєнного стану. Однак, сучасна розбалансована гібридна модель взаємодії оперативних форм роботи не дозволяє ефективно використовувати оперативно-розшуковий потенціал щодо викриття фактів організованої злочинної діяльності, а тому ключовим законодавчим завданням є оновлення та кодифікація правових основ самої оперативно-розшукової діяльності.

Ключові слова: Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України, адміністративно-правовий статус, правове регулювання, організована злочинність, протидія, нормативно-правове забезпечення, воєнний стан.

Постановка проблеми. Багатовимірність сучасної правової реальності, її динамічність та неоднозначність інтерпретації об'єктивно зумовлюють ускладнення процесів правового регулювання суспільних відносин, зокрема у сфері організації та діяльності правоохоронних органів. В умовах євроінтеграційного курсу України, гармонізації національного законодавства з міжнародними та європейськими стандартами, а також трансформації сектору безпеки і оборони, нормативно-правове забез-

печення діяльності правоохоронних інституцій набуває особливого значення як інструмент упорядкування владних повноважень, визначення меж допустимого втручання у права людини та забезпечення ефективності державної політики у сфері протидії злочинності.

У структурі правової системи саме правове регулювання виконує системоутворюючу функцію, оскільки через норми права встановлюються організаційні засади діяльності державних органів, визначаються їх завдання,

функції, компетенція, форми та методи діяльності, а також механізми взаємодії між суб'єктами публічної влади [1]. Як стверджують вчені-правники, особливої актуальності набуває питання якості, узгодженості та ієрархічної впорядкованості нормативно-правових актів, що регламентують діяльність спеціалізованих правоохоронних підрозділів, адже саме від цього залежить ефективність реалізації правоохоронної функції держави, дотримання принципів верховенства права, законності та правової визначеності [2, с. 45].

У цьому контексті нормативно-правове забезпечення організації діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України слід розглядати як складову ширшої системи правового регулювання правоохоронної діяльності, що формується на основі міжнародних зобов'язань України, актів національного законодавства та відомчих нормативно-правових актів. Саме їх сукупність визначає правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань, особливості його організаційної побудови, порядок реалізації повноважень, а також межі та способи застосування оперативно-розшукових і адміністративно-правових інструментів у сфері протидії організованих злочинності.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Окремі аспекти протидії організованих злочинності були предметом наукових доробків В. Л. Грохольського, О. С. Доценка, П. С. Єпринцева, В. І. Литвиненка, В. В. Марчука, Т. М. Міщенко, Г. П. Пожидаєва, Ю. Ю. Сорочик, О. Ю. Шостко та ін. Доробок зазначених вчених має важливе наукове й практичне значення, однак, за сучасних реалій модернізації правоохоронної системи потребує з'ясування нормативно-правове забезпечення організації діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України.

Виклад основного матеріалу. Правове регулювання є цілеспрямованим процесом владно-організаційного впливу на суспільні відносини, що здійснюється за допомогою системи правових засобів, зокрема юридичних норм, правовідносин, індивідуальних правових приписів та актів застосування права, і має на меті забезпечення результативного, нормативно впорядкованого впливу на суспільні процеси з метою їх упорядкування, охорони та розвитку відповідно до об'єктивних потреб суспільства [3, с. 165].

У межах загальної теорії правового регулювання особливе місце посідає адміністративно-правове регулювання як різновид правового регулювання, що має власну предметну та методологічну специфіку. Так, Т. О. Коломоець зауважує, що адміністративно-правове регулювання є особливим видом правового регулювання, специфіка якого визначається об'єктом впливу – відносинами, що регулюються нормами адміністративного права, а також особливостями самих адміністративно-правових норм. Характерною рисою адміністративного права є те, що воно часто регулює порядок застосування норм інших галузей права, забезпечуючи їх практичну реалізацію в управлінській діяльності [4]. О. П. Рябченко розглядає адміністративно-правове регулювання як діяльність, що складається з окремих, взаємопов'язаних дій, які здійснюються послідовно, у визначеному порядку та за встановленою процедурою. Така процедура, на думку дослідника, виступає формою реалізації змісту адміністративно-правового регулювання і забезпечує його системність, передбачуваність та юридичну визначеність [5].

Поряд із цим у науковій доктрині представлена позиція І. М. Миронця, який наголошує на необхідності виокремлення ознак адміністративно-правового регулювання як самостійної соціально-правової категорії. Зокрема, адміністративно-правове регулювання: є формою владного впливу держави на суспільні відносини, що виникають між їх суб'єктами; здійснюється за допомогою відповідних правових засобів, сукупність яких утворює механізм адміністративно-правового регулювання; має на меті впорядкування державно-владних відносин; встановлює юридичні права та обов'язки учасників адміністративно-правових відносин, забезпечуючи їх функціонування у межах визначеного правового режиму [6].

У контексті державної політики інтеграційні процеси доцільно розглядати не лише як форму партнерства чи взаємовигідного міжнародного співробітництва, а як комплексний, багатовимірний процес, що виходить за межі суто зовнішньополітичних аспектів. Така інтеграція передбачає глибинні внутрішні трансформації у державно-політичній, правовій та інституційній сферах, спрямовані на приведення механізмів державного управління, у тому числі у сфері правоохоронної діяльності, у відповідність до визнаних міжнародним співтовариством правових принципів, стандартів і цінностей [7]. У цьому зв'язку ключовим аспектом інтегра-

ції України до міжнародного та європейського правового простору слід вважати формування й реалізацію державної політики на засадах верховенства права, поваги до прав людини, інституційної ефективності та прозорості, що, у свою чергу, зумовлює необхідність модернізації правоохоронної системи відповідно до міжнародних і європейських стандартів [2, с. 47].

З урахуванням викладеного, логічним є перехід від загальнотеоретичного осмислення правоохоронної діяльності та інтеграційних процесів до аналізу конкретних інституційних механізмів реалізації правоохоронної функції держави. У цьому контексті особливого значення набуває нормативно-правове забезпечення організації та діяльності спеціалізованих суб'єктів протидії організованим злочинності, насамперед Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України, який у сучасних умовах воєнного стану та гібридних загроз виконує системоутворюючу роль у механізмі реалізації державної політики у сфері безпеки. Саме аналіз нормативно-правових засад функціонування цього підрозділу дає змогу оцінити ступінь відповідності національної моделі протидії організованим злочинності міжнародним і європейським стандартам, виявити прогалини та суперечності правового регулювання, а також обґрунтувати напрями його подальшого вдосконалення.

До складових нормативно-правового забезпечення організації діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України запропоновано віднести правові норми, що:

- 1) визначають порядок утворення, організаційну побудову, функціонування та регламентацію діяльності;
- 2) відображають форми й межі державно-владного впливу на протидію організованим злочинності, в органах державної влади та місцевого самоврядування, корупційним проявам, а також у сфері захисту прав і свобод людини й об'єктів права власності, з одночасним визначенням обсягу повноважень і компетенції;
- 3) забезпечують реалізацію встановлених прав і обов'язків, а також регламентують порядок взаємодії з іншими суб'єктами сектору безпеки.

Відповідно до Положення про Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України такий орган керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верхов-

ною Радою України, законами України, актами Президента України та Постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також виданими відповідно до них актами Міністерства внутрішніх справ України, іншими нормативно-правовими актами, наказами Національної поліції України та таким Положенням [8]; Закону України «Про національну безпеку України» державна політика у сферах національної безпеки і оборони спрямована на захист: людини і громадянина – їхнього життя, гідності, конституційних прав і свобод, безпечних умов життєдіяльності; суспільства – його демократичних цінностей, добробуту та умов для сталого розвитку; держави – її конституційного ладу, суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності; території та навколишнього природного середовища – від надзвичайних ситуацій [9]. У цій площині правоохоронна діяльність розглядається не як ізольована функція реагування на злочинність, а як системний елемент механізму забезпечення національної безпеки.

Водночас Стратегія національної безпеки України (2020 р.) визначає захист особи, суспільства та держави від правопорушень, забезпечення відновлення порушених прав і свобод, а також відшкодування заподіяної шкоди як пріоритетні напрями державної політики [10], що свідчить про нормативне закріплення пріоритету превентивно-захисної та відновлювальної функцій у діяльності правоохоронних органів щодо протидії організованим злочинності, яка характеризується високим рівнем латентності, корумпованості та здатністю до системного підриву правопорядку.

Варто значити, що діяльність Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України зумовлена насамперед завданнями та повноваженнями Національної поліції України, закріпленими у Законі України «Про Національну поліцію». Відповідно до ст. 2 цього Закону до основних завдань поліції віднесено: забезпечення публічної безпеки і порядку; охорону прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; протидію злочинності; надання в межах, визначених законом, допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [11]. Зазначені завдання конкретизуються через систему повноважень, визначених у ст. 23 Закону, та реалізуються з дотриманням конституційних

і законодавчо встановлених принципів діяльності цього правоохоронного органу. У цьому контексті діяльність Департаменту стратегічних розслідувань, як структурного підрозділу кримінальної поліції, нормативно опосередковується Законом України «Про Національну поліцію» (2015 р.) [11], який визначає загальні рамки його організаційно-правового статусу, функціональної спрямованості та інституційної підпорядкованості.

Окремої уваги потребують питання нормативного забезпечення організаційно-управлінської діяльності в системі Національної поліції України. Так, відповідно до ч. 4 ст. 59 Закону України № 580-VIII, накази по особовому складу мають видаватися керівниками органів, підрозділів, закладів та установ поліції у межах повноважень, визначених законом, іншими нормативно-правовими актами та номенклатурою посад, затвердженою Міністерством внутрішніх справ України. Водночас значна частина нормативних приписів, що регламентують порядок видання правових актів Національної поліції України, містить відсилочні норми до підзаконних актів, які станом на сьогодні залишаються нерозробленими або фрагментарними, що негативно позначається на правовій визначеності організації діяльності Департаменту стратегічних розслідувань [12, с. 208].

За період незалежності України фактично єдиним спеціалізованим законодавчим актом, спрямованим на комплексне врегулювання питань протидії організованих злочинності, залишається Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» [13]. Саме цим нормативно-правовим актом уперше на законодавчому рівні було закріплено поняття організованої злочинності, визначено мету та основні напрями боротьби з нею, сформовано систему органів, які здійснюють таку боротьбу, окреслено їх компетенцію і повноваження, встановлено засади взаємодії між суб'єктами протидії, а також врегульовано питання інформаційного, фінансового, матеріально-технічного й науково-дослідного забезпечення відповідної діяльності, гарантії прав громадян і юридичних осіб, а також механізми контролю і нагляду за дотриманням законодавства у цій сфері.

Разом із тим, аналіз положень зазначеного Закону дає підстави підтримати О. С. Доценка у тому, що він істотно застарів, характеризується внутрішньою розбалансованістю та наявністю нормативних суперечностей, що

об'єктивно не дозволяє ефективно реагувати на сучасні виклики організованої злочинності, особливо в умовах воєнного стану, трансформації сектору безпеки та зміни криміногенної ситуації [14]. Зокрема, у ст. 1 Закону організовану злочинність визначено як «сукупність кримінальних правопорушень, що вчиняються у зв'язку зі створенням та діяльністю організованих злочинних угруповань» [13]. Така законодавча конструкція є методологічно недосконалою, оскільки фактично зміщує акцент із організованого характеру злочинної діяльності на формальну сукупність кримінальних правопорушень, не розкриваючи при цьому їх змісту, часових меж та якісних ознак. Залишається незрозумілим, які саме кримінальні правопорушення охоплюються цим поняттям, за який період вони мають оцінюватися та які критерії відмежування організованої злочинності від інших форм співучасті. Відсилка законодавця до КК України (п. 2 ст. 1 Закону) не усуває цієї невизначеності, а лише поглиблює фрагментарність правового регулювання.

Особливо показовим є аналіз ст. 3 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» [13], яка визначає мету й завдання цього Закону. Сформульовані в ній положення були орієнтовані на функціонування спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю, насамперед у системі МВС України, та передбачали чітку ієрархію суб'єктів, механізми їх взаємодії і допоміжну роль інших органів державної влади. Проте інституційна модель, на яку був розрахований цей Закон, фактично припинила існування: спеціальні підрозділи по боротьбі з організованою злочинністю МВС України були ліквідовані у 2015 р., а спеціальні підрозділи по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю Служби безпеки України втратили відповідні функції у зв'язку з прийняттям Закону України «Про національну безпеку України» (2018 р.).

Таким чином, аналіз чинного законодавства дає підстави для висновку, що Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» не відповідає сучасному стану розвитку криміногенної ситуації, інституційній структурі правоохоронних органів та актуальним безпековим викликам. Його норми значною мірою втратили результативність і перебувають у суперечності з іншими законодавчими актами, що зумовлює необхідність наукового переосмислення системи про-

тидії організованій злочинності та нормативного закріплення реальної ролі спеціалізованих суб'єктів, насамперед Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України, у цій сфері.

Нормативно-правова основа діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України визначена Положенням про такий орган [8], яке закріплює базові принципи діяльності (верховенство права, повага до прав і свобод людини, законність, відкритість і прозорість, політична нейтральність, партнерська взаємодія з населенням, безперервність), що має значення для оцінки легітимності оперативно-службових практик у сфері протидії організованій злочинності, зокрема в частині дотримання пропорційності втручання у права людини та процесуальної контрольованості застосування спеціальних засобів.

Важливо, що Положення містить норми, які прямо описують спеціальні можливості оперативно-розшукової діяльності: упровадження негласних штатних працівників у злочинне середовище, виконання спеціальних завдань щодо протидії діяльності організованих груп і злочинних організацій, проведення оперативно-технічних заходів, формування конфіденційного співробітництва, забезпечення легендування залучених працівників, ведення та зберігання матеріалів оперативно-розшукової діяльності з режимом обмеженого доступу, а також використання імітаційних засобів і легендованих підприємств у межах, визначених законом. Відзначимо, що відповідно до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» така діяльність визначається як система гласних і негласних пошукових та контррозвідувальних заходів, що здійснюються із застосуванням оперативних і оперативно-технічних засобів, основним призначенням якої є пошук, здобуття та фіксація фактичних даних про протиправні діяння окремих осіб і груп, розвідувально-підбивну діяльність спеціальних служб іноземних держав та організацій з метою припинення правопорушень, забезпечення інтересів кримінального судочинства, а також отримання інформації в інтересах безпеки громадян, суспільства і держави [15].

Як бачимо, Департамент стратегічних розслідувань є спеціалізованим органом оперативного рівня з розширеним спектром негласних інструментів, які потребують підвищених стандартів правової визначеності, внутрішнього контролю, процесуальної взаємодії зі слід-

чим і прокурором та належних гарантій прав людини. Тому, оперативно-розшукова діяльність Департаменту стратегічних розслідувань зумовлює необхідність правового закріплення функції оперативно-розшукового реагування на кримінальні правопорушення в окремому розділі Положення про Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України (2019 р.) як однієї з цілей діяльності, спрямованої на проведення гласних і негласних пошукових та контррозвідувальних заходів, що здійснюються із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів в умовах збройних ризиків, з метою прийняття невідкладних управлінських рішень у тому числі й в умовах воєнного стану.

Окрім вищезазначених законодавчих актів, діяльність Департаменту стратегічних розслідувань регулюється й іншими нормативно-правовими актами, різних за цілеспрямованістю (призначенням), юридичною природою і формою видання. Наприклад: Накази МВС України «Про затвердження Інструкції з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України» від 27 квітня 2020 р. № 357; «Про затвердження Порядку ведення єдиного обліку в органах (підрозділах) поліції заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події» від 08 лютого 2019 р. № 100; «Про затвердження Інструкції з організації контролю за виконанням документів у Національній поліції України» від 13.06.2016 р. № 503; «Про затвердження Інструкції з організації планування в системі Національної поліції України» від 24 грудня 2015 р. № 202 та ін.

Висновки. Нормативно-правове забезпечення організації діяльності Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України слід розглядати як складову ширшої системи правового регулювання правоохоронної діяльності, що формується на основі міжнародних зобов'язань України, актів національного законодавства та відомчих нормативно-правових актів, сукупність яких визначає правовий статус такого суб'єкта, особливості його організаційної побудови, порядок реалізації повноважень, а також межі та способи застосування правових інструментів у протидії організованій злочинності. Відтак, до складових нормативно-правового забезпечення організації діяльності Департаменту стратегіч-

них розслідувань Національної поліції України запропоновано віднести правові норми, що визначають порядок утворення, організаційну побудову, функціонування та регламентацію діяльності; закріплюють форми та методи протидії організованій злочинності, в органах державної влади та місцевого самоврядування, корупційним проявам, а також у сфері захисту прав і свобод людини й об'єктів права власності, з одночасним визначенням обсягу повноважень і компетенцій; забезпечують реалізацію встановлених прав і обов'язків, а також регламентують порядок взаємодії з іншими суб'єктами сектору безпеки.

Список використаної літератури:

1. Кельман М. Доктринальні підходи до розкриття поняття «правове регулювання». *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2023. № 3 (39). С. 13–20.
2. Тичина Д. М., Грицюк І. В. Концептуалізація державної політики у сфері правоохоронної діяльності: теоретико-правовий підхід. *Київський часопис права*. 2024. № 1. С. 41–47.
3. Загальна теорія права та держави : навч.-метод. посіб. / Крижановський А. Ф., Крестовська Н. М., Матвеева Л. Г., Скуріхін С. М., Іванчук В. Є. Одеса : Фенікс, 2022. 258 с.
4. Адміністративне право України / за заг. ред. Т. О. Коломoeць. К. : Істина, 2011. 480 с.
5. Рябченко О. Зміст державного регулювання господарської діяльності. *Право України*. 2006. № 1. С. 81–84.
6. Миронець І. М. Адміністративно-правове регулювання будівельної діяльності в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2012. 235 с.
7. Політика, право і влада в контексті трансформаційних процесів в Україні : монографія / І. О. Кресіна, А. С. Матвієнко, Н. М. Оніщенко та ін.; за ред. І. О. Кресіної. Київ, 2016. 304 с.
8. Положення про Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України: наказ Національної поліції України від 23.10.2019 р. № 1077 (із змінами від 05.12.2022 р. № 859). *Відомчий документ*
9. Про національну безпеку: Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19>
10. Стратегія національної безпеки України : Указ Президента України від 14.09.2020 р. № 392. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3922020-35037>
11. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>
12. Актуальні проблеми адміністративно-правового регулювання діяльності Національної поліції України : монографія / Гусаров С. М., Салманова О. Ю., Комзюк А. Т., Музичук О. М. та ін. Х. : Факт, 2022. 452 с.
13. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю : Закон України від 30.06.1993 р. № 3341-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12>
14. Доценко О. С. Протидія організованим злочинностям в Україні: адміністративно-правовий механізм: монографія. Київ: ФОП Кандиба Т. П., 2020. 460 с.
15. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18.02.1992 р. № 2135-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text>
16. Цуцкiрiдзе М.С., Назимко Є.С., Пономарьова Т.І. Незаконні придбання, збут або використання спеціальних технічних засобів отримання інформації: проблеми визначення об'єкта кримінального правопорушення. *Правовий часопис Донбасу*. № 1(90), 2025. С. 77-82
17. Назимко Є.С., Пономарьова Т.І., Назимко О.В. Особливості кримінально-правової кваліфікації кримінального правопорушення, передбаченого ст. 368 Кримінального кодексу України: узагальнення судової практики. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 7, 2025. С. 313-315

Yandovych D. O. Regulatory and legal support for the organization of the activities of the Department of Strategic Investigations of the National Police of Ukraine

The article emphasizes that armed aggression against Ukraine has significantly complicated the criminogenic situation, and organized crime is increasingly integrated into the spheres of public administration, economy and security, using corrupt ties, violent mechanisms and elements of hybrid influence. In such conditions, the regulatory and legal foundations of the activities of the Department of Strategic Investigations of the National Police of Ukraine are determined by a number of legal norms, in particular constitutional, administrative, criminal, criminal procedural, operational and investigative and other branches of law, a significant part of which is of a departmental (subordinate) nature. However, priority among these norms is given to administrative and legal, since they directly relate to administrative and managerial activities, on which state policy, strategy, tactics, regulatory and legal regulation and other necessary measures to combat organized crime depend. The core regulatory legal act on combating organized crime is the Law of Ukraine «On the Organizational and Legal

Foundations of Combating Organized Crime», the norms of which are characterized by imprecision, contradictions and inefficiency, which necessitates the adoption of a new legislative regulatory legal act. It has been proven that the operational and investigative activities of the Department of Strategic Investigations necessitate the legal consolidation of the function of operational and investigative response to criminal offenses in a separate section of the Regulations on the Department of Strategic Investigations of the National Police of Ukraine as one of the goals of activities aimed at conducting overt and covert search and counterintelligence measures, carried out with the use of operational and operational-technical means in conditions of armed risks, in order to make urgent management decisions, including in conditions of martial law. However, the modern unbalanced hybrid model of interaction of operational forms of work does not allow for the effective use of operational and investigative potential to expose facts of organized criminal activity, and therefore the key legislative task is to update and codify the legal foundations of operational and investigative activity itself.

Key words: Department of Strategic Investigations of the National Police of Ukraine, administrative and legal status, legal regulation, organized crime, counteraction, regulatory and legal support, martial law.

Дата першого надходження рукопису до видання: 24.07.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 26.08.2025

Дата публікації: 30.09.2025